

вважається Девід Фішер, а його проєкт Dynamic Tower – найяскравішим прикладом течії.

У майбутньому ми побачимо більше будівель, фасад яких буде не тільки направляти вітер у потрібному напрямку, а й сам видозмінюватись під потоки стихії, створюючи баланс з навколишнім середовищем.

Список використаних джерел:

1. Аржаников Н.С., Садекова Г.С. Аэродинамика летательных аппаратов : Учебник. Москва : Высшая школа, 1983.
2. Theodore Stathopoulos. Introduction to Environmental Aerodynamics. CISM, volume 531.
3. Ali Arafat. Building Vortex Shedding and Wind Load Analysis. URL: www.simscale.com
4. Peter A. Irwin. Wind Issues in the Design of Tall Buildings. RWDI Los Angeles Tall Building Structural Design Council, May 7, 2010.

Максімова К.В.

студентка,

Київський університет імені Бориса Грінченка

ПРОБЛЕМА КЛАСИФІКАЦІЇ ДЕКОРАТИВНОГО І СТАНКОВОГО ЖИВОПИСУ В ХХІ СТ.

Термін «декоративне мистецтво» стався від латинського слова «decoro» – «прикрашаю» і позначає пластичні мистецтва. У декоративному мистецтві, тісно вплетені в повсякденне життя для створення окремих предметів або архітектурного декору, використовуються різноманітні види технік. Декор творів декоративного мистецтва складається з поєднання утилітарного та естетичного призначення [1, с. 37].

До кінця ХХ ст. та початку ХХІ ст. було чітке розмежування декоративний живопис і станковий живопис. Станковий живопис – це створення творів, які існують незалежно від місця, де вони були створені. Зазвичай це картини, що створені на мольберті (тобто на

станку) художника. Твори виконуються частіше олійними фарбами і рідше темпера, акрил, акварель, гуаш, пастель. Картини пишуться переважно на полотні, що натягнуте на раму, в давніші часи широко застосовували дерев'яні дощечки, а взагалі можуть використовуватися будь-які плоскі матеріали. Декоративний живопис – був частиною архітектурної концепції чи виробами декоративно-прикладного мистецтва, що призначені для оздоблення та прикраси або ж для підкреслення, вираження конструкцій, форм і функцій будівлі або предмету. Декоративність – це особливість витвору мистецтва, що обумовлена його колористичним і композиційно-пластичним ладом, форма вираження краси. Декоративний живопис щільно зв'язаний з архітектурними спорудами або творами прикладного мистецтва декоративно-живописного твору, його формою, технікою та способами виконання.

З приходом дизайну образотворче мистецтво змінило свій напрям і функції. Злам мистецтва в середині ХХ ст. привів його до поняття комерційності. І в цьому його основна проблематика, художники сьогодення у своїй більшості використовують тільки естетичну функцію при створенні мистецтва. Відтак межі станкового і декоративного живопису перестали бути чіткими і декоративний живопис все частіше звучить, як «інтер'єрний», а основним його завданням є оформлення і доповнення інтер'єру дизайнерами. З одного боку, розвиток абстракції і реалізація станкового живопису продовжується, але тенденції задають дизайнери і такі картини вже не є прикладом виявлення емоцій, а лише візуально продуманою плямою в даному контексті [4, с. 127].

Дизайн йде попереду образотворчого мистецтва і декоративний живопис в сучасному прояві теж випереджає станковий. Хоча дана класифікація вже не є актуальною. В основі декоративного мистецтва є задані дизайнерами напрямки руху та відтворення їх в певній декоративній стилізації художниками, в основі станкового живопису лежить ідея художника, його стилістичні пошуки. Декоративний живопис ХХІ століття використовує, як правило, синтетичні акрилові фарби, текстурні пасти, епоксидну смолу та інші ефекти, які запозичені з будівельних технологій.

Тенденції сучасного декоративного живопису проявилися у кольорі та фактурі. Форма, як засіб впливу в ньому займає друге місце і проявляється в орнаментальних композиціях. Колір стає локальним або

складеним. Фактура стає способом створення оптичних ілюзій та передачі об'єму [2, с. 76].

У ХХІ столітті декоративний живопис має не тільки образотворчу роль, але і орнаментальну, що гармонує з формами сучасної архітектури.

Загалом, сьогодні декоративний живопис переживає етап реформації. Деякі художники намагаються продовжувати розвивати його в контексті декоративно-прикладного мистецтва, хтось вдається до наслідування світових популярних тенденцій – флюїд-арт, а деякі намагаються зберігати і розвивати «етно» в даній тематиці.

Тенденції сучасного українського живопису показали, наскільки колір є важливий для українця і є певним генотипом його народу. Від так яскраві орнаменти у вишивці, петриківський розпис, які повели за собою стилізацію, переосмислення кольору, та прагнення віднайти гармонію в компліментарності, що є дуже близьким українському коду нації. Художники все більше працюють з кольором, надаючи йому етнічне значення. Або ж досліджують його фактурність. Саме фактурність кольору стала трендом в сучасному живописі. Фактура дала можливість відмовитися від усталених варіантів роботи з об'ємом, а саме світло-тіньових співвідношень, і почати працювати з об'ємністю в прямому значенні пастозності, ефектності від різних матеріалів.

Більшість українських художників навіть не усвідомлюють як глибоко знаходиться в них відчуття кольору, схильність до яскравих локальних рішень, контрастності. Поєднання синьо-жовтих та червоних кольорів. Адже, все, що оточує нас з давніх-давен, це синє небо, насичені жовті поля, зелені сади, квітучі маки. Все це певний код нації, що сформував певну схильність до поєднання цих кольорів. Українське мистецтво сформувалося пізно, бо дуже довго зазнавало впливу. Але сьогодні будучи самостійним і формуючи конкурентне сучасне мистецтво, ми бачимо наскільки сильне значення має колір в творчості українських художників. І найголовніше, що колір сформувався в контексті декоративного живопису в творчості наївних художників, таких як Катерина Білокур, Марія Приймаченко, Ганна Собачко-Шостак, так зване наївне мистецтво, що передало істину локальності кольору, пластичності форми та заклало розуміння фактури [3, с. 89]. А отже, український декоративний живопис має перспективу стати унікальним і неповторним, доповнюючи і впливаючи на станковий живопис принципами стилізації і цим самим формувати конкурентне мистецтво так званому європейському інтер'єрному живопису.

Список використаних джерел:

1. Безклубенко С.Д. Теорія культури. – К.: НУКІМ, 2002. – С. 305.
2. Бех І.Д. Особистість у просторі духовного розвитку: навч. посібн. – К.: Академ Видавництво, 2012. – С. 256.
3. Гарбузенко Л.В. Декоративно-прикладне мистецтво: крок до художньо-естетичної компетентності. Кіровоград. держ. пед. ун-т ім. Володимира Винниченка. – Кіровоград: Александрова М.В., 2016. – С. 132.
4. Колмыкова Н.В. Дизайн поверхності: композиція, пластика, графіка, колористика: учебное пособие / Н.В. Колмыкова. – М.: КДУ, 2010. – С. 154.
5. Устин В.Б. Композиция в дизайне: Учебное пособие / В.Б. Устин. – М.: А С Т: Астрель, 2007. – С. 239.
6. Чупріна Н.В., Струмінська Т.В. Сучасні технології дизайн-діяльності. Київ. нац. ун-т технологій та дизайну. – Київ: КНУДТ, 2017. – С. 415.

Пархоменко Д.М.

студентка,

Київський університет імені Бориса Грінченка

ПОНЯТТЯ «СТИЛІЗАЦІЯ» В ДЕКОРАТИВНІЙ КОМПОЗИЦІЇ

Стилізація – це творча переробка форм реального світу з художнім узагальненням зображених предметів за допомогою спрощення малюнка і форми, об'ємних і кольорових співвідношень. Тобто натуральні природні форми: квіти, будь які рослини, дерева, перероблюються і спрощуються, а їхній колір перетворюється так, як підказує творча фантазія та художній смак виконавця. Тому колірна гама в стилізованих зображеннях умовна й обмежена, кольори добираються за певним сполученням, приємним для очей, але без будь-яких відтінків чи тональних переходів. Стилізовані зображення відрізняються площинністю, адже художник не ставить за мету передати матеріальність та об'ємність природи, гру світлотіні, а також велику кількість дрібних деталей. Його завдання – викликати радісний настрій виразним, лаконічним малюнком, добором яскравих, насичених, соковитих кольорів [2, с. 46].